

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119209970
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119209970.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: Wies & Partners, s. r. o., Ivánska cesta 30/B, Bratislava, IČO: 47 234 776, zastúpený: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., Miletičova 21, Bratislava, proti žalovanému: Mgr. art. U. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXXX/XX, D., prechodne bytom M. XXX/XX, S., o zaplatenie 4.701,66 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 12Csp/26/2019-83 zo dňa 12. februára 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.701,66 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške:

- 5,05 % ročne zo sumy 3.299,50 Eur od 16. 11. 2015 do 11. 03. 2016,
- 5,05 % ročne zo sumy 2.949,50 Eur od 12. 03. 2016 do 15. 12. 2016,
- 5,00 % ročne zo sumy 2.914,84 Eur od 16. 12. 2016 do 15. 03. 2018,
- 5,00 % ročne zo sumy 2.614,84 Eur od 16. 03. 2018 do zaplatenia,
- 5,05 % ročne zo sumy 180 Eur od 23. 01. 2016 do zaplatenia,
- 5,05 % ročne zo sumy 108 Eur od 21. 02. 2016 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 108 Eur od 21. 03. 2016 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 500 Eur od 21. 09. 2016 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 440,82 Eur od 27. 10. 2016 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 144 Eur od 27. 12. 2016 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 138 Eur od 24. 02. 2017 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 36 Eur od 30. 05. 2017 do zaplatenia,
- 5,00 % ročne zo sumy 432 Eur od 30. 06. 2017 do zaplatenia,

a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 130 Eur splatných vždy do 20. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozsudok právne odôvodnil apl. ust. § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 24 ods. 1, 2, 3 Zák. č. 586/2003 Z. z o advokácii, § 15 písm. b), § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vecne tým, že uznanie dlhu je zabezpečovací prostriedok, prostredníctvom ktorého dochádza k zabezpečeniu práv a povinností zo záväzkov. Ide o jednostranné

vyhlásenie, resp. jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník v písomnej forme vyhlasuje, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu a výšky. Hoci je uznanie dlhu jednostranný právny úkon a závislý predovšetkým od vôle dlžníka, v praxi k nemu najčastejšie dochádza práve z podnetu veriteľa, ktorý žiada od dlžníka, aby svoj dlh uznal, resp. vyzve dlžníka, aby svoju povinnosť splnil.

3. V konaní bolo nesporné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 03.07.2014 zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej poskytoval žalobca žalovanému právne služby. Za poskytnuté právne služby žalobca vystavil žalovanému faktúru č. 150119 na sumu 144 Eur splatnú dňa 10.04.2015, faktúru č. 150197 na sumu 1.096,80 Eur splatnú dňa 11.06.2015, faktúru č. 150238 na sumu 216 Eur splatnú dňa 10.07.2015, faktúru č. 150258 na sumu 180 Eur splatnú dňa 10.08.2015, faktúru č. 150287 na sumu 1.112,70 Eur splatnú dňa 10.09.2015 a faktúru č. 150299 na sumu 756 Eur splatnú dňa 09.10.2015.

4. Žalovaný si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy neplnil a za poskytnuté právne služby žalobcovi neplatil riadne a včas, preto strany sporu dňa 08.10.2015 uzatvorili splátkový kalendár a súčasne žalovaný písomne uznal svoj dlh v celkovej sume 3.505,50 Eur čo do dôvodu aj výšky. Dôvod aj výška dlhu boli v uznaní dlhu/splátkovom kalendári stanovené určito a zrozumiteľne, s odkazom na vystavené faktúry za poskytnuté právne služby.

5. Pokiaľ žalovaný svoju obranu postavil len na tvrdení, že uznanie dlhu bolo podpísané pod nátlakom, pričom nepreukázal absenciu niektorej zo všeobecných náležitostí právneho úkonu ako takého (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka), resp. absenciu niektorej z osobitných náležitostí potrebných pre platné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, súdu potom nezostávalo nič iné, ako len skonštatovať, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno.

6. Ďalej nebolo v konaní sporné, že žalovaný zo sumy 3.505,50 Eur uhradil celkom sumu 890,66 Eur, zvyšok dlhu vo výške 2.614,84 Eur (3.505,50 Eur - 890,66 Eur) neuhradil. Nakoľko žalovaný meškal už s prvou splátkou dlhu v zmysle splátkového kalendára, keď prvú splátku vo výške 206 Eur uhradil až dňa 16.10.2015, pričom bol povinný uhradiť prvú splátku vo výške 350 Eur do 15.10.2015, stal sa celý dlh žalovaného splatný k 15.11.2015.

7. Žalovaný v konaní sporoval, že mu žalobca fakturoval cestu vozidlom, pričom na pojednávanie išli vozidlom žalovaného. V tomto prípade má súd za to, že žalovaný neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia, keď žalovaný úplne neopísal rozhodujúce skutočnosti a na preukázanie svojich tvrdení neoznačil ani nepredložil dôkazy. Navyše súd uvádza, že z vystavených faktúr ani nevyplýva, že by si žalobca účtoval cestovné. Žalovanému bol fakturovaný iba nárok žalobcu na náhradu za stratu času, ktorý reálne vznikol (čo nebolo ani sporné), t. j. za čas strávený cestou do tohto miesta a späť, a to bez ohľadu na to, či sa žalobca na vykonanie úkonu právnej služby dostavil vlastným vozidlom alebo vozidlom žalovaného.

8. Pokiaľ ide o ostatné sporné tvrdenie žalovaného, teda o telefonickú konzultáciu, keď v rámci telefonickej konzultácie k právnym službám malo ísť aj o konzultáciu k architektúre, tu rovnako žalovaný neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný síce označil a predložil faktúry, v rámci ktorých právne služby - telefonické konzultácie sporuje, avšak tieto faktúry (č. 150258, č. 150119, č. 150197) a dlh vyplývajúci z nich žalovaný písomne uznal platne a účinne dňa 08. 10. 2015 čo do dôvodu a výšky. Z predloženej e-mailovej komunikácie nevyplýva, že by žalobca telefonické konzultácie k architektúre zahrnul do fakturovanej telefonickej konzultácie k právnym službám. Súd preto obranu žalovaného vyhodnotil ako účelovú v úmysle vyhnúť sa svojej povinnosti za poskytnuté právne služby zaplatiť.

9. Keďže žalovaný (vzhľadom na vyššie uvedené) dôkazné bremeno, ktoré sa na neho prenieslo, neuniesol, pretože nevyvrátil samotnú existenciu dlhu ani svoj prísľub dlh splniť, súd nároku uplatňovanému žalobcom vo výške 2.614,84 Eur (uznanie dlhu vo výške 3.505,50 Eur mínus úhrady žalovaného vo výške 890,66 Eur) vyhovel.

10. Rovnako za preukázaný mal súd aj nárok žalobcu vo výške 2.086,82 Eur (faktúra č. 160009 na sumu 180 Eur + faktúra č. 160061 na sumu 108 Eur + faktúra č. 160118 na sumu 108 Eur + faktúra č. 160502 na sumu 500 Eur + faktúra č. 160529 na sumu 440,82 Eur + faktúra č. 160623 na sumu 144 Eur + faktúra č. 20170021 na sumu 138 Eur + faktúra č. 20170205 na sumu 36 Eur + faktúra č. 20170262 na sumu 432

Eur), keď žalobca naďalej po uzavretí splátkového kalendára/uznaní dlhu žalovanému právne služby poskytoval, pričom žalovaný toto poskytovanie právnych služieb ani jednotlivé žalobcom vyúčtované a vyfakturované položky nenamieta, preto ich súd považoval za nesporné.

11. Čo sa týka vzájomného započítania pohľadávok, a to započítania odmeny za právne služby s nárokom na náhradu škody, resp. s priznaným primeraným finančným zadosťučinením, žalobca uviedol, že k započítaniu pohľadávok doposiaľ neprišlo. Pretože žalovaný túto skutočnosť nepoprel, súd má skutočnosť tvrdenú žalobcom za preukázanú.

12. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Použitie námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti práva v dôsledku čoho nemožno premlčané právo oprávnenému priznať. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

13. Platným uznaním dlhu dochádza podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka k pretrhnutiu (prerušeniu), resp. k založeniu premlčacej doby a zároveň k jej prolongácii na desať rokov. Uznanie splatného dlhu má tak za účinok založenie plynutia novej premlčacej lehoty. Plynutie premlčacej doby sa začína počítať od momentu, kedy k uznaniu došlo, resp. ak bola v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynutie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

14. Žalovaný v konaní z dôvodu opatrnosti vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, ktorú však nijako nešpecifikoval. Súd sa však v tomto prípade stotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaný časť faktúr uznal prostredníctvom uznania dlhu, preto pri týchto faktúrach plynie nová 10-ročná premlčacia lehota. Pokiaľ ide o zvyšné faktúry, žalobca sa domáhal svojho nároku vyplývajúceho z týchto faktúr prostredníctvom upomínacieho konania, pričom žaloba žalobcu bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená dňa 10.01.2019 o 13:40 hod., t. zn. ani pri jednej faktúre neuplynula 3-ročná premlčacia lehota. Z uvedeného teda vyplýva, že nárok žalobcu premlčaný nie je.

15. Z dôvodov uvedených vyššie a tiež s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku, keď žalobe vyhovel v plnom rozsahu a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.701,66 Eur (2.614,84 Eur + 2.086,82 Eur). Nakoľko sa však žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, súd uložil žalovanému tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, keď tieto si žalobca uplatnil v zákonom stanovenej výške.

16. Súd však napriek uvedenému zohľadnil situáciu, v ktorej sa žalovaný nachádza, a to, že je dlhodobo ZŤP, poberá invalidný dôchodok v minimálnej výške a jeho zdravotný stav mu komplikuje a znižuje pracovnú schopnosť. Súčasne v rámci odporu k platobnému rozkazu požiadal žalovaný o splátkový kalendár v minimálnej výške a maximálnom počte splátok. Prihliadnuc na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, mal súd za to, že je dôvodné povoliť žalovanému splácanie dlhu v splátkach po 130 Eur mesačne so splatnosťou do 20. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovaného uhradený žalobcovi v primeranom čase od právoplatnosti rozhodnutia (v súdnej praxi po dobu 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia), pričom na ochranu žalobcu slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky.

17. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, keď žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto mu súd vo výroku II. rozsudku priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

18. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, na ktorom by sa inak zúčastnil, čím mu bola znemožnená účasť na pojednávaní a uplatnenie prostriedkov a dôkazov na jeho obranu. Rozsudok prevzala jeho mama, ktorá nemá plnú moc na prevzatie mojich zásielok adresovaných do vlastných rúk (iba obyčajných doporučených zásielok) on ho osobne neprevzal a dozvedel sa o ňom až 27.02.2020, teda iba jeden deň pred uplynutím lehoty na podanie odvolania a nemal čas na vypracovanie podrobného odvolania

k jednotlivým bodom rozsudku. Súd vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, na ktoré si žalobca uplatnil nárok a ako aj sám žalobca uznal, stalo sa mu, že vystavil chybnú faktúru s vyúčtovaním cestovných nákladov a úhrady za služby, ktoré nežiadal. Súdom prvého stupňa priznaná odmena je aj za úkony, z ktorých viaceré neboli vôbec poskytnuté alebo bolo sice začaté s ich poskytovaním, ale právna služba nebola dokončená, tak ako sám žalobca uvádza pri náhrade škody a zápočte získanej sumy do úhrady za služby. Ak by ho súd riadne predvolal na pojednávanie a umožnil by mu brániť sa, bolo by došlo k riadnemu ujasneniu úkonov právnej pomoci, ktoré boli poskytnuté a ich cene. Súd takto rozhodoval len na základe tvrdení žalobcu bez toho, aby tieto tvrdenia mohli byť konfrontované.

19. Tak ako súd uvádza je dlhodobý ZŤP, poberá invalidný dôchodok v minimálnej výške, t. j. 237 eur, z ktorého už platí výživné vo výške 170 eur a jeho zdravotný stav mu komplikuje a znižuje pracovnú schopnosť a toho času sa mu zdravotný stav ešte viac zhoršil a po jeho prehodnotení mu bola zvýšená čiastočná invalidita z 50 % na 60 %. Preto po definitívnom ustálení nároku žalobcu, žiada súd o odpustenie trov konania a splátkový kalendár vo výške 50 eur mesačne.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby krajský súd rozsudok Okresného súdu Piešťany pod spis. Zn. 12Csp/26/2019 - 83, zo dňa 17.02.2020 zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. Ďalej doplnil odvolanie o skutočnosť zistenú po nahliadnutí do spisu dňa 29.7.2020, kde boli zistené dokumenty zaradené do spisu podľa očíslovaných strán 27-29 a ďalšie, ktoré sa prípadu nijak netýkajú a bolo na ich základe rozhodnuté.

22. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o poskytovaní právnych služieb (ďalej ako "zmluva"), na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať právne služby žalovanému za odmenu špecifikovanú v zmluve.

23. V zmysle ust. 24 ods. 1 Zákona o advokácii "Advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok."

24. Nakoľko žalobca poskytoval žalovanému právne služby riadne a včas, za dodané služby mu vystavil faktúry špecifikované v žalobe. Žalobca nerozumie argumentom žalovaného v doplnení odvolania, v ktorom poukazuje na listy č. 27-29 a ďalšie, ktoré sa podľa jeho názoru prípadu nijako netýkali.

25. Na listoch č. 27-29 sa nachádza práve zmluva o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať žalovanému právne služby a žalovaný sa zaviazal za poskytnuté právne služby uhradiť odmenu.

26. Opätovne poukazuje aj na uznanie dlhu zo strany žalovaného, ktorým sa žalovaný zaviazal uhradiť dlžnú sumu formou pravidelných mesačných splátok v lehotách splatnosti, uvedených v uznaní dlhu/splátkovom kalendári. S poukazom na vyššie uvedené žalobca žiada, aby súd neprihliadal na argumenty žalovaného v doplnení odvolania zo dňa 21.09.2020 a to z dôvodu, že žalovaný je povinný v rámci 15 - dňovej lehoty na podanie odvolania uviesť všetky odvolacie dôvody.

27. Žalobca žiada, aby odvolací súd rozhodnutie prvého stupňa potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

28. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

29. Predmetom konania je žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 4.701 Eur, ktorú si žalobca uplatňuje titulom zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 03.07.2014. Žalobca za poskytnuté služby vystavil žalovanému faktúru č. 1601118 na sumu 108 Eur so splatnosťou dňa 20.03.2016, faktúru č. 160529 na sumu 440,82 Eur so splatnosťou dňa 26.10.2016, faktúru č. 20170262 na sumu 432 Eur so splatnosťou dňa 29.06.2017, faktúru č. 20170205 na sumu 36 Eur so splatnosťou do 29.05.2017, faktúru č. 20170021 na sumu 138 Eur so splatnosťou do 23.02.2017, faktúru č. 160623 na sumu 144 Eur so splatnosťou do 26.12.2016, faktúru č. 160061 na sumu 108 Eur so splatnosťou do 20.02.2016, faktúru č. 150335 na sumu 500,20 Eur so splatnosťou do 10.11.2015, faktúru č. 150299 na sumu 756 Eur so splatnosťou do 09.10.2015, faktúru č. 150287 na sumu 1.112,70 Eur so splatnosťou do 10.09.2015, faktúru č. 150258 na sumu 180 Eur so splatnosťou do 10.08.2015, faktúru č. 150238 na sumu 216 Eur so splatnosťou do 10.07.2015, faktúru č. 150197 na sumu 1.096,80 Eur so splatnosťou do 11.06.2015, faktúru č. 150335 na sumu 500,20 Eur so splatnosťou do 10.11.2015, faktúru č. 160009 na sumu 180 Eur so splatnosťou do 22.01.2016 a faktúru č. 150119 na sumu 144 Eur so splatnosťou do 10.04.2015.

30. Dňa 08.10.2015 podpísali žalobca a žalovaní uznanie dlhu a splátkový kalendár, v rámci ktorého bola uvedená špecifikácia vystavených faktúr v celkovej sume 3.505,50 Eur, ktorý dlh uznal žalovaný čo do dôvodu aj výšky a súčasne sa zaviazal dlh uhradiť v presne špecifikovaných splátkach pod následkom straty výhody splátok. Následne spolupráca medzi žalobcom a žalovaným pokračovala, pričom žalobca vystavil žalovanému ďalšie faktúry.

31. Žalovaný uhradil žalobcovi celkom sumu 890,66 Eur, z toho sumu 206 Eur dňa 16.10.2015, sumu 350 Eur dňa 11.03.2016, sumu 34,66 Eur dňa 15.12.2016 a sumu 300 Eur dňa 15.03.2018.

32. Žalovaný namietal nedoručenie predvolania na pojednávanie a rozsudku, ktorý mala prevziať jeho matka a o ktorom sa dozvedel až 27.02.2020. V ďalšom poukazoval na to, že súdom bola priznaná odmena aj za úkony, z ktorých viaceré neboli vôbec poskytnuté alebo len sčasti.

33. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného o nedoručení predvolania na pojednávania na deň 12.02.2020, z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalovaný bol na termín pojednávania volaný z dvoch adres, pričom pri doručovaní zásielky na adresu M. XXX/XX, S. - O. B. sa zásielka vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote a zásielka doručovaná na adresu I. XXXX/XX, D. bola prevzatá a doručená dňa 14.11.2019.

34. Pokiaľ ide o doručovanie rozsudku zo strany súdu prvej inštancie, tento bol doručovaný žalovanému na adresu I. XXXX/XX, D. a bol doručený žalovanému dňa 25.02.2020.

35. V zmysle § 111 ods. 1 CSP, Do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len "doručenka"); údaje v doručení sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručeníka je verejnou listinou.

36. Doručeníka je listinou, ktorá má povahu verejnej listiny a ktorá sa od listín súkromných líši tým, že potvrdzuje, pokiaľ nie je dokázaný opak, pravdivosť toho, čo je v nej uvedené. V prípade všetkých verejných listín sa teda uplatňuje vyvrátiteľná domnienka ich správnosti. Ak protistrana správnosť (pravdivosť) na doručení uvedeních informácií popiera, musí navrhnuť dôkaz, ktorý preukáže, že obsah listiny nezodpovedá skutočnosti resp. je nepravdivý. Predpokladom vyvrátenia prezumpcie správnosti je teda podanie takého dôkazu, na základe ktorého a hodnotením ktorého súd dospeje k záveru, že je prakticky vylúčené, aby nastali skutočnosti alebo prebehli skutkové deje, ktoré vyplývajú z obsahu verejnej listiny. Nestačí teda iba spochybnenie skutkových údajov obsiahnutých v listine, ale musí byť podaný jednoznačný plný dôkaz o tom, že tieto údaje nezodpovedajú skutočnosti a sú teda nepravdivé. Ak niekto popiera pravdivosť toho, čo sa vo verejnej listine osvedčuje alebo potvrdzuje, musí svoje tvrdenie preukázať, t. j. musí v tomto smere ponúknuť aj dôkazy, teda má dôkazné bremeno. (viď. Veľké komentáre, Števcík, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, Nakladateľství C.H. Beck). Pokiaľ aj žalovaný tvrdil, že predvolanie na pojednávanie a rozsudok neprevzal on, ale jeho matka, neprodukoval dôkazy o tom, žeby obe vyššie uvedené zásielky neprevzal on sám, preto táto jeho odvolacia námietka nie je dôvodná.

37. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

38. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strana konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

39. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

40. Bolo nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej boli žalovanému poskytované právne služby, za ktoré si žalobca vyúčtoval odmenu faktúrami doručenými žalovaným. Žalovaný uvedené ani nepoprel. Pokiaľ chcel žalovaný vo veci uspieť stálo na jeho strane bremeno tvrdenia a dôkazu, že služby mu neboli poskytnuté, resp. nie v takej miere, ako boli vyfakturované. Žalovaný však ani vo svojich vyjadreniach netvrdil, žeby faktúry reklamoval, resp. inak sporoval odmenu vyúčtovanú žalobcom, ale naopak niektoré (vyššie uvedené i uznal s ohľadom na tú skutočnosť, že ich nevedel uhradiť v lehote ich splatnosti). Pokiaľ žalovaný tvrdí, že súdom bola priznaná odmena aj za úkony, z ktorých viaceré mu neboli vôbec poskytnuté alebo len sčasti, uvedené bližšie nešpecifikoval. S námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie sa súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne a jeho tvrdenia v odvolaní sú len vo všeobecnej rovine, ktoré odvolací súd nemá ako preskúmať, keďže nie je zrejmé, ktoré konkrétne služby mu neboli poskytnuté resp. nie dokončené. Navyše tak ako je už vyššie uvedené, na jeho strane stálo nielen bremeno tvrdenia, ale aj dôkazu. Z listín ním predložených uvedené nevyplýva, navyše uvedené nie je ani dôkazom o započítaní niektorých služieb za sumy získané v súvislosti s uplatňovaním nároku náhrady škody.

41. Pokiaľ ide o listiny na čl. 27-29, tu ani odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo svojím doplneným odvolaním k týmto namieta, keďže ide o dôkaz žalobcu o uzatvorení Rámcovej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej uzatvorenie sporným pred súdom prvej inštancie nebolo.

42. Odvolací súd má tak v zhode so súdom prvej inštancie, že žalovaný nezvládol dôkazné bremeno v jeho tvrdeniach, žeby mu neboli poskytnuté (resp. iba sčasti) právne služby, za ktoré si žalobca vyúčtoval odmenu faktúrami doručenými žalovanému a uplatnené v tomto konaní, preto jeho rozhodnutie je vecne správne.

43. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

44. Podľa citovaného ustanovenia § 232 ods. 3 CSP zásadne platí, že ak je v rozsudku uložená povinnosť plniť, je strana sporu, ktorej bola táto povinnosť uložená, povinná splniť ju do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Len v odôvodnených prípadoch môže súd určiť lehotu dlhšiu, ktorá sa stanoví podľa individuálnych okolností každého prípadu, napríklad podľa sociálnej a rodinnej situácie, zdravotného stavu osoby, ktorej sa ukladá povinnosť, možnosť oprávneného domáhať sa plnenia

jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a tiež skutočnosť, či by prípadné neplnenie stanovenej povinnosti (v lehote určenej v tomto prípade 60 dní) nebolo v riešenom prípade pre povinného príliš ťaživé a podobne. Zároveň platí, že splácanie dlhu v splátkach má počas konania navrhnuť žalovaný a svoje tvrdenia o nepriaznivej finančnej situácii preukázať. Súd je však povinný chrániť aj záujmy žalobcu, aby výška splátky bola primeraná a žalobca sa k sume na zaplatenie ktorej má právo, dostal v primeranom čase (zvyčajne 3 roky). Súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami.

45. Z obsahu spisu vyplýva, že na strane žalovaného sú splnené podmienky pre povolenie plnenia v splátkach. Uvedené zohľadnil aj súd prvej inštancie, pričom vychádzal zo skutočností, že žalovaný je dlhodobo ZŤP, poberá invalidný dôchodok v minimálnej výške a jeho zdravotný stav komplikuje a znižuje pracovnú schopnosť. Príjem žalobcu bol za posledné zdaňovacie obdobie 4.080 Eur a výdavky uvádzané žalovaným 810 Eur mesačne. Odvolací súd však nemohol pristúpiť na žalobcom navrhované splátky vo výške 50 eur mesačne, nakoľko pri takto vysokých splátkach by istinu priznanú žalobcovi splácal viac ako tri roky a neboli tu také okolnosti, pre ktoré by mu mala byť priznaná možnosť plniť v splátkach po 50 Eur. Bolo tiež preukázané, že mal možnosť svoj záväzok splácať v splátkach na základe uznania dlhu, navyše aj počas konania, keďže netvrdil nedôvodnosť celého nároku žalobcu. Na základe uvedeného odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý povolil žalovanému splácať dlžnú istinu i s príslušenstvom v mesačných splátkach po 130 Eur za správne, pričom aj žalobca bude chránený tým, že pokiaľ žalovaný vynechá čo i len jednu splátku, stane sa splatným celý dlh.

46. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, pretože nie sú spôsobilé zvrátiť rozhodnutie vo veci. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

47. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

48. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní vo veci samej v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov konania (aj odvolacieho) rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).